

Στην προκυμαία τα παιδιά Πήγασοι πετούσαν
και οι πατέρες στη θάλασσα Προσειδώνες
Τά κορίτσια Γοργόνες στους βράχους και η μάνα:
— Καιρός να θυσιάσω
καιρός να θάλω τα μαύρα

Μπροστά οι σαρισσοφόροι και πίσω το ιππικό
ανάμεσα οι εργατοπατέρες
Με το αεροπλάνο της γραμμής φτάσανε οι τραγοπόδαροι
με τους αγίους και η μάνα:
— Ακούς εκεί να μας κλείσουν στα σπίτια θυσιαστήριες
μέρες μόνο και μόνό για να καταθέσουν στέφανο στο
άγαλμα της ελευθερίας και τότε θα δείξω το αίμα
του παιδιού - μου στον κόσμο;
και έσφαζε στην κλειστή αυλή το μικρότερο παιδί - της

Νάτος και ο κοντός Κουρελής να μου πεί πως όλα αυτά
δεν έγιναν και είναι ψέμματα εκτός απο εκείνον
— Όχι δεν είναι ψέμματα και θα σε θγάλω απο τη μέση
— Δεν θα με θγάλης και άν το κάνεις πάλι θα μέ θάλεις
ό,τι και να κάνεις σε έχω στον ντορβά - μου

Η μάνα εξαντλημένη απο το σφάξιμο
ακουμπούσε το κεφάλι στο σώμα του γιού - της
Μια γειτόνισσα της έφερνε χόρτα του βουνού να καθαρίσει

— Κρυώνω έκανε ο Κουρελής πατέρας
καί τον σκέπασα παρατηρώντας τα χείλια - του ν' αργοσαλεύουν.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

Σταθήκαμε έξω από το σπίτι
Αναμνήσεις και τα θάθη και τα ύψη
Πήγαινε να βραδιάσει το σύννεφο μαβί μετά γκριζο
Η στιγμή φανερώθηκε· δειλός ήλιος
Το σπίτι φωτίστηκε απαλά ρόζ στην αρχή
Τα ίχνη έσθηναν μόλις πριν απο την πόρτα
Το θάζο και το φώς και το παράθυρο και το ρούχο
Θα μείνω ως να ρημάξει
Στάθηκα μακριά πήγαινε να βραδιάσει
Να μήν έρχονται όχι να μήν έρχονται οι στιγμές
που επιθυμούμε
Γερνάμε γερνάμε μέσ στις πολυπόθητες στιγμές - μας.